

ANNA RIMPELÄ

**Päin perhettä,
Aino Ritari**

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Copyright © Anna Rimpelä ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-42247-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

*Omistettu kaikille oman elämänsä Aino Ritareille
ja heidän läheisilleen.*

LEVOLLE LASKEN MARSUNI

– Tuossa on lapio. Jos voit kaivaa tuohon patsaan alle pienen kuopan niin laitetaan Marsu siihen. Litöl houl tuohon noin, with läpiöy.

Aino Ritari ohjeisti Kidanea kuollut päiväsankari sylissänsään. Oli Marsu Pussisen maanpäällisen elon viimeinen päivä. Aino oli pidätellyt sitä jo liian pitkään, ja oli korkea aika antaa sen siirtyä tuonpuoleiseen. Marsu Pussinen oli nimittäin kuollut jo hyvän aikaa sitten, mutta täyttämisen ansiosta sen elämä oli jatkunut eräänlaisessa välitilassa, Aino Ritarin ystävänä ja henkieläimenä. Marsun passiivinen olemus oli ensin viehättänyt, sittemmin ei niinkään. Täyttäjää oli jostain syystä valinnut Marsun silmiksi suuret tarrasilmät, joista vasemman mustuainen heilui irtonaisena ja oikean oli jumittunut paikoilleen. Silmät sojottivat sinne tänne mutta eivät koskaan samaan suuntaan, eivätkä ainakaan toiveikkaasti tulevaisuuteen. Maan alla Marsun ei enää tarvitsisi katsoa mihinkään, Aino iloitsi. Tuonelan portit vapauttaisivat Marsulaisen maanpäällisistä vammoista ja velvoitteista.

Paikalla oleva saattoväki oli harvalukuinen. Se koostui naapurin Seppo Miekk’ojasta ja Miekk’ojan kotimajoittuja

Kidanesta, jonka sukunimeä Aino ei millään muistanut, mutta joka oli ainoa joka ikänsä puolesta jaksoi vielä lapioida. Kidane oli majoittunut Seppolassa jo jonkin aikaa, ja yhdessä Ainon, Sepon ja Marsun kanssa he olivat kokeneet monenlaista, lainsuojattomuutta, showbisnestä ja sen sellaista.

Nyt yksi oli joukosta poissa. Tai oikeastaan kaksi, sillä Ainon Sauli-poika ei ollut vastannut puhelimeen tai hautajaiskutsuun, vaikka oli nimenomaan ollut Marsun hautaamisen kannalla jo pidempäänkin. Kerrankin olisi ollut mukavaa tekemistä porukalla, mutta ei. Kai Saulilla oli kiire kehitellä uusia einest tuotteita. Ei iso perheyryitys paikallaan junnaamalla menestynyt, sen tiesi Ainokin.

Vaikka oltiin surujuhlassa, itku ei Ainon silmistä tihkunut. Marsu oli hankittu kuolemaantottumistarkoituksissa, ja sen tehtävän se oli kuolemallaan hienosti hoitanut. Täyttö oli antanut yhteiseloon mukavasti lisäaikaa, ja Aino oli vahvasti sitä mieltä, että samaa kannattaisi kokeilla ihmisiinkin, varsinkin jos vainaja lähtee äkisti.

Marsun hauta kaivettiin Nakki-Ritarin edustalle. Perheyrytyksen pihamaa oli kätevä sijainti, Ainon ei tarvitsisi matkustaa pitkää matkaa vainajaa muistelemaan. Kidanellakin oli ollut lyhyt matka hautajaisiin, koska se oli Ainon suostuttelutaitojen ansiosta saanut työpaikan Nakki-Ritarin varastolta ja sen myötä tilapäisen oleskeluluvan. Aino ei tietenkään halunnut ottaa asiasta kunniaa, mutta tiesi näytelleensä isoa osaa Kidanen maahanjäntäasioissa ja olisi mieluusti antanut aiheesta haastatteluja esi-

merkiksi Hiippolan sanomiin, mutta vielä ei kukaan ollut kysynyt.

Aino oli riemuissaan ideastaan sijoittaa hauta pihalla seisovan ritaripatsaan alle. Hiippolan suurin patsas, nelimetrisen hevonen, jota ratsasti ritari iso nakki suussaan poikittain ja josta oli aikoinaan ollut monenmoista mieli-pidettä, toimi nyt uljaana muisto- ja maamerkkinä pienelle Marsu-vainaaalle. Mikään vähempi ei olisi riittänyt. Aino yritti olla häiriintymättä siitä, että hevosen kaulan ympärille oli joku viskannut nakkiketjun. Sen oli täytyntä olla siinä jo jonkin aikaa, koska nakit eivät enää ihan tuoreilta näyttäneet. Asiasta täytyisi mainita Saulille kunhan saataisiin surujuhla juhlittua.

Miekk’oja oli tilaisuuden mukaisesti tummissa vaatteissa, se oli mestari oikein pukeutumisessa. Aino itse oli ostanut juhlia varten kirkkaanvihreän hameen ja punaraidallisen paidan. Marsun maahanpano oli kuitenkin pohjimmiltaan ilonjuhla. Sitä paitsi vaatekaapissa olleet mustat ja tummat vaatteet olivat kaikki jääneet pieniksi. Kaiken lisäksi Hiippolan Halpa-Hehtaarissa oli ollut oikein teemaosasto riemukirjavaisia värivaatteita, minkä Aino oli ottanut merkinä Marsulta. Myyjä oli kassalla toivottanut hyvää ”praidia”, mutta Aino oli selittänyt, ettei tokikaan ollut menossa naimisiin.

Marsu oli kääritty valkoiseen huntuun ja pahvilaatikko-arkun Aino oli vuorannut Lucia-neitopuvusta leikkaamallaan kankaalla. Käytäntö oli osoittanut, ettei puvulle ollut arjessa käyttöä. Se oli helposti likaantuva, ja helmaan mei-

nasi kompastua ellei sitä nostanut. Eikä Aino koko ajan jaksanut sitä nostella, vaikka sääret olivatkin vielä ihan edustuskelpoiset ja sellaiset, että niitä aika ajoin olisi kelvannutkin vilautella. Viimevuotisen Lucia-neitokisan voitettuaan Aino oli käyttänyt asua yöpaitana. Siihen tarkoitukseen se oli ollut ihan hyvä, mutta nyt se sai paremman ja kunniakkaamman tehtävän. Aino asetteli Marsun viimeiselle sijalleen.

– No niin, tällainen pieni ohjelmanumero, small program nambör, eli tässä on nyt tämä ruumis, body, ja laitan sen tänne. Näkeekö kaikki? See you? Ettei mene pyhä hetki piloille kun kaikki ei osallistu. Saint stund here, allihuuppa.

Saattoväki katseli hunnutettua Marsua, jonka katse ei viestinyt levollisuudesta. Tehtaanpiiput savusivat, ja sisällä yrityksessä oli ihan tavallinen arkityöpäivä, sellainen että liukuhihna liukui ja makkara-aines sulloutui luonnon-suoleen, vai mihin se nyt sitten sulloutuikaan, Aino ei ollut varma einesyrityksen nykytekniikoista. Seppo mutisi jotain käsissään havuseppele, jota Kidane oli luullut päähi-neeksi. Aino ripotteli lusikalla maata hautalaatikon päälle ja julisti:

– Maasta sinä olet tullut, maaksi sinä olet jälleen tuleva. Noin. Ja tervetuloa takaisin jos niikseen.

Sitten hautaa täytettiin, Aino lusikalla ja Kidane lapion avulla. Koska kuoppa oli pieni, oli homma nopeasti ohi.

– Sitten musiikkia. Haluaako joku ehdottaa jotain, any ideas music? Joku sellainen, jonka kaikki osaa. Jumala

ompi linnamme tai Suvivirsi? Mitään tonttu-ukkoja ei nyt lauleta, vaikka se onkin hyvä kappale. Vai hei, laitanko nyt sitä Vikingarnaa soimaan? Laitan! Käännä Seppo Kidanelle sanat, hopi hopi.

Miekk’oja nyökkäsi. Aino laittoi mukanaan tuomasta stereolaitteesta Vikingarnan kasetin soimaan, kappaleeksi valikoitui *Leende guldbruna ögon*. Se oli hyvä ja sopiva kappale Marsulle ja sopi muutenkin hetkeen, Aino iloitsi ja hyräili mukana. Laulu oli niin menevä, että melkein teki mieli pyytää Kidanea tai Miekk’ojaa tanssiin, mutta ei Aino tietenkään sellaiseen lähtenyt. Miekk’ojalla oli musiikin tulkkaus kesken. Sitä paitsi suomalainen surujuhla oli vainajan kunnioitusta ja haudalle laskettuja seppeleitä. Aino päätti pysyä tutuissa rituaaleissa, vaikka oli-kin pukeutunut sateenkaareksi.

Kun maahanpanomenot oli onnistuneesti toimitettu, päätti Aino käydä poikansa työhuoneessa mainitsemassa patsaassa olevasta nakkileistä. Kai se nyt töitä sentään teki, vaikkei vastannutkaan puhelimeen. Tehtaan käytävillä oli sotkuista, ja varastossa soiva musiikki kuului muillekin osastoille, johtoporrasta myöten. Olikohan tämä taas jotain nykyjohtamista, että annetaan kaikkien olla kuin pellossa, Aino ihmetteli. Eihän tällaisessa epäjärjestyksessä voinut työskennellä. Tämä oli nakkitehdas eikä mikään taidekoulu, hyvänen aika.

Aino puuskutti itsensä Saulin työhuoneeseen, mutta poika ei ollut paikalla. Sihteerin tiesi kertoa, ettei johtajaa ollut näkynyt aikoihin. Mitä ihmettä oli tekeillä?

ITSENÄISTYVIÄ YSTÄVIÄ

Seppo Miekk’oja seiso i Pelastusarmeijan kirpputorin kasan vieressä ja yritti saada kosketusta tunteisiinsa. Oli hankala olla innostunut, kun Kidane katseli huonekaluja uuteen asuntoonsa, jossa asuisi yksin. Muuton jälkeen niin asuisi Seppokin. Yksin asuvalla oli ollut totuttelemlsta kotimajoittujaan, ja juuri kun oli tottunut, se loppui. Sama oli käynyt Sirkkan kanssa. Neljäkymmentä vuotta yhteiselämää, ja juuri kun oli tottunut ajatukseen vaimosta, se otti ja kuoli ja jätti Sepon elämään yksin. Sirkalla sentään oli hautakivi, jolle jutella, mutta miten Kidanen kanssa oltaisiin ystäviä sitten kun asuttaisiin erillään? Kidane oli tehnyt kädestään puhelimen ja yrittänyt jotenkin viittoaa, että soita puhelimella ja naura. Seppo ei ollut huumori-ihmisiä, eikä muistanut koskaan nauraneensa puhelimessa, mutta käsiviittomien päälle Seppo ymmärsi. Sirkkan haudalla Seppo oli kerran nauranut, kun joku oli laittanut viereiselle haudalle värikkään hautakynttilän ja sen ympärille serpentiiniä. Se oli Sepon mielestä ollut hauskaa, ehkäpä vainajalla oli ollut syntymäpäivä. Vappu silloin ei ainakaan ollut. Tuli mieleen Aino Ritari, joka oli

ollut erikoisen värikkäissä vaatteissa Marsun hautajaisissa. Ehkä eläinten juhlissa on eri etiketti, Seppo pohti.

Mona Yli-Heikkuri oli suositellut Sepolle ja Kidanelle tätä paikkaa, Pelastusarmeija oli Monan kotiseurakunta ja kirpputori sen ylläpitämä. Seppoa miellyttivät univormuihin sonnustautuneet pelastusarmeijalaiset, joita näki joskus kaupungilla. Hyvin pukeutuneita ihmisiä kuunteli ihan eri tavalla. Kassan vieressä oli kori, jossa luki ”Kaikki 1€”. ”Kaikki” tarkoitti hattuja, lakkeja, käsilaukkuja ja vöitä. Kaiken seassa Seppo huomasi värikkään lippalakini, jossa oli pieni propelli. Huonekaluosastolla sijaitseva Kidane huitoi kädellään, ja Seppo tulkitsi sen pyynnöksi tulla luo. Tunteitaan ja sohvakankaita tunnustellen Seppo käveli nojatuolien välistä. Myynnissä oli yllättävän monta täysin samanlaista plyysisohvaa kuin Sepolla oli. Miksi sellaisesta piti eron päästä, hyvä sohva, Seppo mietti ja ehdotti Kidanelle yhtä niistä. Tutunnäköinen sohva voisi lievittää koti-ikävää. Tai Seponikävää. Seppo ei tiennyt tulisiko Kidanelle ikävä Seppoa vai oliko tunne vain Seponpuoleinen.

Kidane oli valitsemassa kirjahyllyä, vaikka Seppo ei ollut varma omistiko Kidane kirjoja. Tilanne kyllä korjaantuisi. Seppo voisi hakea työväenopiston kirjaston kierrätyskirjahyllystä Kidanelle sopivaa kirjallisuutta. Myös pieni ruokapöytä ja kaksi tuolia lähtisivät uuteen kotiin. Seppo toivoi joku päivä istuvansa toisella niistä vaikkapa kahvitelun merkeissä. Uuden sängyn oli Seppo luvannut ostaa, käytetty oli hygieniariski. Kaikkien niiden ruumisarkussa

vietettyjen öiden jälkeen Kidane oli ansainnut nukkumiseen tarkoitettun huonekalun, Seppo ajatteli. Aino Ritarin lainaaman arkun oli pitänyt olla väliaikaisratkaisu, mutta koska siinä oli Ainon teettämä nukkujan muotoihin sopeutuva älypatja, oli se ollut Kidanen mielestä paras sänky jossa oli koskaan nukkunut. Valitettavasti patja ei arkkumuotonsa vuoksi sopinut tavalliseen sängynrunkoon, mutta Seppo tiesi normaalin muotoisia älypatjoja löytyvän muualtakin.

Kidane kaipasi Sepon mielipidettä pienestä kirjahyllystä. Seppo sanoi *it looks good, näyttää hyvältä, se on mäntyä, good tree, not the Christmas tree, the other one, you know.* Kidane vaikutti tyytyväiseltä ja lisäsi hyllyn ostettavien listaan. Pelastusarmeijan kuljetuspalvelu toisi huonekalut Kidanen luo. Sohvaa Kidane ei kuulemma vielä ostaisi. Ehtiihän sitä, Seppokin ajatteli.

Kassalla Seppo otti uudestaan erikoisen lippalakin käteensä. Olisi tehnyt mieli kokeilla, mutta lakki pitäisi tietysti pakastaa ja pestä ennen sovittamista. Yhtäkkiä Kidane nappasi lakin ja laittoi sen Sepon päähän. Ennen kuin kukaan ehti laskea todennäköisyyksiä lakissa sijaitseville päätäille ja luteille, näki Seppo itsensä peilistä. Kuvastus kirvoitti yhteisen naurun Kidanesta ja Seposta. Lakki oli hauska. Kidane sanoi haluavansa ostaa sen Sepolle.

– Nou nou.

– But I want to, you obviously like it.

Seppo ei osannut ottaa lahjaa vastaan, vaikka mieli tekikin. Propellilakki oli niin hauska, että Sirkkakin olisi sille nauranut. Kidane ei kuunnellut vastalauseita vaan osti

lakin, irrotti siitä hintalapun ja asetti sen takaisin Sepon päähän.

Tällaista oli ystävyys. Sepolla oli outo tuntemus rinnassa. Ja päässä.

KARISMAA KAPAN ALLA

Aino Ritari seiso i makuuhuoneen peilin edessä ja soitti kuudetta kertaa peräkkäin poikansa puhelimeen kenenkään vastaamatta. Peilikuva kertoi, että hautajaisvaatteet olivat kyllä mukavan värikkäät, mutta värikkyyks ikävästi korosti jokseenkin valjuksi päässyttä hiuskuontaloa. Aino laittoi puhelimen pois ja päätti suunnata ajatukset Saulista ulkonäköönsä ja lähteä tutun leopardikapan alle Salon Sanelmaan. Jotkut naiset leikkauttivat eron jälkeen itselleen erotukan, Sanelma saisi leikata Ainolle lemmikkieläimeni on kuollut -tukan.

Salon Sanelman Sanelma etsi saksia ja puheli turhia. Eikö sillä ole kuin yhdet, Aino mielti ja yritti taas soittaa Saulille. Mielessä oli kalsea aavistus perheyrietyksen nykymentosta. Ennen hautajaisia Aino oli viimeksi käynyt Nakki-Ritarilla keväällä Saulin keksimän kasvispekonin lanseerausjuhlassa, ja silloin kaikki oli ollut hyvin. Silloin ei ollut puhettakaan mistään patsasvandalismista tai yhtäkikisistä johtajan lomista, joista ei edes sihteeri ollut kartalla. Oliko henkilökunta tehnyt vallankaappauksen? Ja miksipä ei olisi, jos kerran johtaja ei johtanut. Saulilla oli tietysti

täysi työ sen kauhean vaimonsa kanssa, että ymmärsihän sen tavallaan. Millään ei voinut kaikkea ehtiä, kun Kaija työllisti pelkällä olemassaolollaan. Silti olisi ensisijaisen tärkeää, että edes ulospäin asiat näyttäisivät hyvältä, Aino puhisi ajatuksissaan niin että kappia heilui.

Sanelma oli mainio kampaaja, mutta puhui Ainon makuun liikaa. Viime käynti oli ajoittunut Ridge Forresterin eli Ronn Mossin Hiippolan-vierailun yhteyteen. Ronnilaisen läheisyyteen eivät olleet päässeet kuin innokkaimmat, mutta Ainon mielestä sellainen innokkuus ei ollut puoleensavetävää. Hollywoodin mies tahtoi metsästää, Aino oli varma, vaikkei ollutkaan tullut Ridge Forresterin metsästämäksi paikallisessa marketissa. Silloin tukkaan oli laitettu permanentti, jonka Aino itse oli viimeistellyt värjäämällä sen kotona. Nyt väri oli enää hailakka muisto vain. Suomalainen liuhutukka vaati aikaa ja huomiota ja vahvaa käsittelyä. Aino luotti, että Sanelman suorittamalla leikkauksella vanha kihara nousisi.

Sanelma pesi Ainon tukan ja alkoi hoitoaineenlevitysvaiheessa hieroa, kuten aina. Tämän osion tukanleikkausta Aino olisi mielellään jättänyt välistä, mutta Sanelma ilmeisesti nautti siitä itse. Se oli kuin jokin pyhäkoulun hartaushetki, jonka Aino mielellään keskeytti arkisella puheella. Kampaajalla käynti ei ollut Ainolle nautinto, joten kaikenlainen prosessin pitkittäminen ja hiustunnelmointi oli turhaa. Liian pitkään kestäneen päähieronnan jälkeen Sanelma aloitti leikkauhommat. Vaikka kappan alla ihminen näytti pieneltä, luotti Aino karismaansa joka ihan var-

masti hohkasi kankaankin alta, vaikka kehosta ei näkyntykään muuta kuin pää.

– Mitäs Sanelmalle kuuluu? Huomasitko tuon sävyn? Minä laitoin sen itse silloin kun sinä et suostunut laittamaan permanentin päälle väriä. Ihan hyvä kuule tuli, vaikka olikin markettiväri.

– Niin, sellaistaahan se voi välillä olla, varsinkin jos –.

– Niin no, onhan se mukava tietysti välillä kun joku muu laittaa, ei sotkeennu koko kylpyhuone ja laatat ja laattasaumat ja pyyhkeetkin säästyy. Sinullakin on aika sotkuisia pyyhkeitä, huomasin. Ehkä se kannattaa värjäyksissä käyttää tummia pyyhkeitä eikä mitään pastillivärejä, niissä näkyy kaikki viirut.

– Onhan minulla –.

– Se siitä, tämmöistä palautetta vain asiakkaalta, ei sitä tarvitse niin raskaasti ottaa. Sanelman ei tarvitse olla niin herkkä, asiakaspalveluhenkilökunnan pitää kestää fiidbäkkiä, se on ammatinvalintakysymys.

Enempää Aino ei jaksanut Sanelman juttuja kuunnella, vaan otti korostetuin elkein käteensä naistenlehden ja alkoi lukea. Kuului kampaajaetikettiin ymmärtää, että asiakkaan lukiessa ei sopinut jutella. Sanelma ei tosin vaikuttanut olevan sellaisista perillä, mutta Aino luotti että tämän signaalin se ymmärtäisi eikä puhuisi enää enempää.

– Olisitko halunnut jonkinlaisen väriraidan Priden kunniaksi? Vaikka tuohon etutukkaan. Meillä on sellaista sprayta, lähtee pesussa.

– Mitä että? Minkä kunniaksi?

– Niin ajattelin, kun sinä olet aina kaikessa mukana. Hiippolan ensimmäinen Pride-kulkue on huomenna. Marssivat siellä seksuaalivähemmistöjen puolesta.

– Jaa. Niin tietenkin, tottahan sen tiesin. Laitetaan raita.

– Laitetaanko yhdellä värillä vai oikein monivärinen kaistale tuohon?

– Kaikki värit kiitos.

Aino Ritari poistui Salon Sanelmasta uudessa kampaussessaan, jonka ehdoton katseenvangitsija oli harmaassa tukassa loistava sateenkaarenvärinen otsatukkaosio. Aino tunsi itsensä samaan aikaan hieman mauttomaksi mutta myös kuin mannekiiniksi. Nyt pitäisi ensitilassa ottaa selvää, mikä tämä uusi kulkue oikein oli ja oliko sittenkin ollut virhe saksia Lucia-puku Marsun viimeiselle matkalle.

VAIHTOEHTOISIA FAKTOJA

Seppo Miekk'oja katseli itseään ja uutta ystävyyslakkiaan peilistä. Päähine oli toden totta hauska, ja Seppo tunsi itsensä Sepiksi. Uudella asusteella olisi mukava ottaa tuleva vuodenaikakin vastaan, vaikka vähän mietityttikin, kestäisikö propelli syksyn tuulet ja miltä sellainen pyöritys mahtaisi tuntua päässä.

Sepin tuulenvoimakkuusmietinnöt katkesivat, kun katse osui lipaston päällä makaavaan sukututkimuskirjaan. Se oli päätynyt Sepolle Nakki-Ritarin Kekonin lanseerausjuhlissa, joiden jälkeinen aika olikin sitten mennyt enemmän tai vähemmän hämmentävissä merkeissä. Juhlien mukava tunnelma oli nimittäin yllättäen vaihtunut uhkaavaan, kun Sepon luokse oli askeltanut tuntematon mies ja ilmoittanut nimekseen Teppo Kiekkola. Nimen perusteella tämä väkisinkätelijä oli Seppoa jo jonkin aikaa vainonnut mahdollinen murhamies. Mies, jonka kohtaamista Seppo Miekk'oja oli pelännyt ja odottanut. Teppo Kiekkola, joka oli tilannut omalla nimellään Seppo Miekk'ojan osoitteeseen saman kirjan kuin Seppokin. Satumaako? Tuskinpa, tiesi Seppo. Väärällä nimellä tullut

kirjatilaus oli vienyt Sepolta ilon Suuresta Ristikkokirjasta ja elämästä. Kun Reino-serkku vielä samoihin aikoihin otti ja kuoli yhtäkkiä kotonaan muka luonnollisiin syihin, alkoi Seppo toden totta uskoa että kaiken takana on vanhusten eutanasinointihalut. Säästösyistä vanhusten murhia ei edes tutkittu. Seppo asui tätä nykyä Reino-serkun kuolinasunnossa ja oli melko varma, että uusi asukas tulisi kokemaan samanlaisen kohtalon. Seppo ei ymmärtänyt miten murhaajan mieli toimii, mutta oli varma että Teppo Kiekkola oli paha mies. Oli kohtalon ivaa, että juuri kun Seppo oli päättänyt, ettei aikonut elää loppuelämäänsä Kiekkolaa peläten, mies seisoikin siinä.

Seppo värähti muistaessaan, kuinka Kiekkola oli työntänyt kättään kohti. Seppo Miekk’oja ei ollut tilanteessa sana- eikä kättelyvalmiina. Puoliksi syöty Kekoni-kääryle oli värissyt kädessä. Oliko tämä murha vai juhlien viihdenumero, Seppo oli miettinyt kuumeisesti, kun pikku-syötävä oli tipahtanut kädestä lattialle. Pelkotiloissaankin Seppo oli ehtinyt murehtia, kuka siivoaisi ruuan lattialta ja millä aikataululla. Ei sotkua siihen voisi jättää, kesken hienojen juhlien. Kiekkola oli ottanut homman hoitaakseen ja nostanut kääryleen servietin avulla lattialta. Siinä oli mennyt hyvää ravintoa ja hieno ruokaliina hukkaan, Seppoa harmitti. Eikö eutanasiaa todella voinut tehdä ilman ruoka- ja serviettihävikkiä? Elokuvisakin Seppoa aina harmitti, kun roolihenkilöt jättivät ruuat kesken. Tosin niissä tällainen murhailu oli paljon yleisempää kuin hiippolalaisella einestehtaalla.

Miehen roskisretken aikana Seppo oli laamantumissyistä jäänyt tönöttämään paikoilleen kuin valmistautuen kuolemaansa. Eräässä artikkelissa oli lukenut, että yleisin reaktio rikosuhritilanteessa on jähmettyminen, ei niinkään vastaan taistelu. Silmissä vilisivät filminauhan tavoin Aino Ritari ja Kidane, oliko jalassa puhtaat alushousut ja mitä kaikkia käytännön asioita oli jäänyt Kidanelle kertomatta, muistiko kukaan missä Sirkka-vaimon hauta oli ja koska sinne piti viedä kukkia, ja minkälaisia. Sitten Teppo Kiekkola oli palannut hymyillen. Sepolle oli ollut epäselvää, kuinka sellaisessa tilanteessa käyttäydyttiin.

Kääryleasiainhoidon jälkeen Kiekkola oli alkanut tuttavalliseksi.

– No niin, se on hoidettu. On kyllä hauska tavata!

– En ole varma. Aiotteko nyt murhata minut?

– Murhata?

– Tuskin on tappo, kun on suunniteltu.

– En usko, että olemme koskaan tavanneet. Sen takia tulinkin esittäytymään, nimeni on siis Teppo Miekk’oja.

– MINÄ olen Miekk’oja.

– Niin niin, sen takia tulinkin esittäytymään! Minäkin olen.

– Niin mitenkä että, mikä teidän nimenne siis on?

– Teppo Miekk’oja

– Mitä tämä nyt on.

– Juu hehe, ymmärrän, minunkin mielestäni Teppo on aina kuulostanut nimenä siltä ettei vain osaa sanoa Seppo, hehe.

– Minä osaan sanoa Seppo.

– Hehe, kyllä joo!

Se oli ollut Seppo Miekk’ojan siihenastisen elämän hämmäntävin tilanne. Suusta ei ollut tullut edes säätiödotusta. Olisi pitänyt kysyä kysymyksiä, mutta keho ei toiminut. Onneksi tämä saman- ja eriniminen mies oli kernaasti kertoillut, miksi seiso i niin lähellä Seppoa ilman minkäänlaista turvaväliä, ja nauranut koko ajan kuin tilanne olisi hauska.

– Miekk’ojia ei montaa ole. Olemme sukua!

Seppoa ei murhattaisi, mikä oli mukava yllätys varsinkin, kun oltiin juhliissa. Puukon sijaan mies oli iskenyt Sepon käteen sukututkimuskirjan ja vakuuttanut olevansa Sepon pikkuserkku isän puolelta. Seppo ei ollut halunnut viipyä kauempaa. Kirja kädessään kiitosta lausumatta Seppo oli rynnännyt saniteettitiloihin ja toivonut, ettei oudon niminen mies seuraisi. Vessassa Seppo Miekk’oja oli kuumeisesti etsinyt hygieenistä laskupaikkaa kirjalle, minkä jälkeen näpytteli viestin Kidanelle:

Be careful Kidane. Teppo Kiekkola is alive and steels my identitet, remember how I look.

Vessasta päästyään Seppo oli etsinyt Kidanen käsiinsä ja selittänyt tapahtumien kulun. Kidane oli vain todennut, että saattoihan olla niinkin, ettei mitään Teppo Kiekkolaa ollut, että Seppo oli vain ymmärtänyt väärin. Oliko Seppo koskaan ajatellut, kuinka samalta Teppo Kiekkola

ja Seppo Miekk’oja kuulostivat? Kidane ei tainnut ymmärtää, että juuripa niin, rikolliset olivat ovelaakin ovelampia. Seppo ei ollut valmis niin rohkeisiin päätelmiin, että kyse olisi vain jostain kirjoitusvirheestä, vaan aikoi pelätä murhaajia niin kauan kuin pientäkin aihetta olisi.

Peilistä näkyvästä ystävyyslakistaan inspiroituneena Seppo Miekk’oja päätti lähipäivinä vierailla kirjastossa. Siellä voisi tietokoneeseen näpytellä sanan ”sukututkimus”, niin eiköhän alkaisi tämäkin vyyhti pian selvitä.

EPÄSELVITTELYÄ

Sauli istui äitinsä sohvalla kahvikuppi kädessään jotenkin levottoman oloisena. Se oli yhtäkkiä vastannut Ainon puheluun ja sanonut tulevansa käymään. Oli kuulemma ollut ”tarve koota ajatuksia”, mitä ikinä se sitten tarkoittikaan. Vakavalta poika kuitenkin oli kuulostanut, varmaan sillä oli taas Kaijan kanssa jotain Kaijan aiheuttamia ongelmia, Aino uumoili. Sauli oli heti ovella kritisoinut Ainon uutta värimaailmaa niin tukassa kuin vaatetuksessakin. Sauli oli aivan pihalla siitä mitä maailmassa tapahtui, eikä Aino kyllä olisi aina jaksanut olla se joka näistä asioista uutisoi. Pitäisihän Saulin paikallisena yrittäjänä tietää, mitä Hiippolassa tapahtuu, ja kyhätä vähintäänkin joku nakkikioski homoparaatimarssin varrelle. Olihan nakki jo muotokieleltään sellainen, ettei sitä tällaisissa sukupuoli-sembaloissa kannattanut jättää markkinoimatta.

Saulilla oli kuitenkin vakavaa asiaa, eikä se tainnut liittyä paikallistapahtumiin, Aino arveli. Toivottavasti poika valottaisi yrityksen nykytilannetta. Aino ei muistanut, koska oli viimeksi saanut Saulin kylään, saati istumaan rauhassa paikoillaan. Sillä oli aina kiire, ja Aino kyllä tiesi, että se oli

kiirettä pois äidin luota, joka oli liian äiti ollakseen kiinnostava keskustelukaveri. Nuorisossa oli perinteisesti se vika, että ne luulivat aina tietävänsä paremmin kuin vanhempansa, ja se oli outo oletus ihmistaimilta, jotka olivat vasta matkalla samaan ikäpisteeseen. Näin oli toki aina ollut, uusi tieto peittosi vanhan. Vaikka olihan Sauli jo yli viidenkymmenen, ehkä sille oli jo jotain älliä kertynyt. Olihan einesbisnes ainakin vielä keväällä kukoistanut, Aino tiesi. Olikohan sillä joku uusi johtamismetodi, vai mikä mahtoi olla meininki? Kunnan poika vain saisi kakistettua ulos, mitä asiaa sillä oli. Se hetki ei tainnut olla ihan pian, Aino arvioi poikansa ilmaisykykyä. Miten se näytti niin nahkealta, oliko se taas lihonut.

– Ota pullaa.

– Ei kiitos. Olisitko voinut kertoa enemmän isäs–

– Se on voisilmäpulla, ihan perinteinen. Voisilmä keskellä, muuten tavallinen pulla, etkö enää pullaa tunnista? Ostin Lähivalinnasta, ne itse leipovat siellä, vaikka onkin vaikea uskoa että niin pienissä liiketiloissa pystyy mitään pullapeltejä minnekään laskemaan, mutta niin siinä luki, että täällä leivottu, en sitten kysellyt enempää, ihan tavallinen pulla se kuitenkin on, ei mikään erikoispulla joita nykyään voi vahingossa ostaa, sellaisia missä ei ole vehnä-jauhoja käytetty ollenkaan tai sellaisia missä on yhtäkkiä kirsikka vaikka aina on ollut mansikka. Mutta sellaista se on, maailma muuttuu ja pullat.

– Niin. Haluaisin kuulla enemmän –.

– En minä tämän enempää niistä tiedä, mitä tietoa sinä nyt olet vailla?

– Isästäni!

– Jaa, no ei Kreikassa ollut voisilmäpullia. Tai en ainaakaan muista nähneeni, voihan olla että olisi ollut, mutta silloin oli muut asiat mielessä. Että vaikea mennä sanomaan onko Giorgos maistanut voisilmäpullaa. Oletko konditoriota perustamassa vai miksi kiinnostaa?

– Ei kun isästä haluaisin kuulla. Minulle kerrottiin että isä olisi kuol-

– En minä toisen pullamieltyyksistä voi mennä sanomaan, voi olla ettei tykkää ollenkaan. Se on niin erilainen se Kreikan ruokakulttuuri, voi olla ettei suomalainen vehnänen maistu sikäläisille ollenkaan, vaikka meidän suusta kuola valuukin.

– Äiti. Kuuntele nyt! Minua ei kiinnosta voisilmäpullat, vaan Giorgos!

– Jaa, no mikset heti sanonut. Miksi minun annetaan puhua asioista, jotka eivät kiinnosta? Aivan kuin nauttisin siitä, että saan puhua jostain pullien historiasta. Suuta kuivaa ja ärsyttää jo tarpeeksi muutenkin. No, mitä Giorgoksesta, se oli kuulasihoinen ja intohimoinen mies, karvainen, se on jännä ristiriita että on karvainen mutta silti kuulas. Monesti olen epäillyt, että oletkohan tosiaan samaa geeniperimää kun jäit niin kovin karvattomaksi ja kalvakaksi, mutta ei siinä oikein muitakaan vaihtoehtoja ole. Tai no on, en minä mikään pulmunen ollut, en pitänyt kynttilää tai mitään muutakaan niin sanotusti vakan alla. Kotitöissä se oli aivan surkea, tai sellainen mitä sanotaan taiteelliseksi. Taiteiluhan se on usein syy laiminlyödä tukanpesu ja kotityöt.